

Nejsme zde, abychom vás léčili, ale pomohli najít váš samoléčebný potenciál, který máme v sobě i v přírodě

 radiouniversum.cz/hoschlova-kristina-1d-nejsme-zde-abychom-vas-lecili-ale-pomohli-najit-vas-samolecebny-potencial-ktery-mame-v-sobe-i-v-prirode/

Kristina Höschlová Díl 1/2

Text 27.2.2024 34 min Přehrát

#Zdraví

Západní společností se šíří atmosféra nedůvěry, to, že lidé přestávají věřit politikům, je už folklór, ale v řadě západních zemí klesá důvěra vůči vědcům a i dalším – do nedávna váženým – profesím. Samozřejmě, že kartami důvěry pořádně zamíchala pandemie covidu. Například ve Spojených státech amerických věří vědcům a medicíně o 16 procent populace méně, než tomu bylo před covidem, který, zdá se, naboural nejen zdraví společnosti, ale také víru lidí, že ti nahoře, nebo ti, kteří mají pomáhat, to s námi myslí opravdu dobře. Nemělo by být tedy překvapením, že se stále více lidí na Západě uchyluje k takovým metodám ochrany zdraví, které se opírají o přírodu, a třeba i zkušenosti našich předků – jenže tady se dobré úmysly mísí s neznalostí, někdy i s vypočítavostí, a tak nakonec člověk stejně skončí u sebe samotného, což je asi správně. Ale přeci – jak se v tom všem zorientovat? Na to se zeptám doktorky Kristiny Höschlové, která se více než dvacet let věnovala urgentní medicíně. Byla například urgentní lékařkou v alpských lyžařských střediscích, zakladatelkou světově uznávaného Kurzu horské medicíny v České republice, účastnila se misí s Lékaři bez hranic, například v Afghánistánu, v Jemenu, Ukrajině. A nejnověji teď je zakladatelkou Institutu Mehana.

Martina: Kristino, setkala ses i ty ve své profesi s jevem, který jsem tady popisovala? To znamená s rostoucí nedůvěrou lidí k dosud adorovaným odborníkům? Nebo se to v urgentní medicíně nestává, protože tam jde o vteřiny – a o vše?

Kristina Höschlová: Právě, že i během mé praxe se v posledních letech dokonce i do urgentní medicíny tento jev promítal. Je úplně pravda, že v případech, kdy se jedná o bezprostřední ohrožení života, nic takového nehraje roli, a důvěra pacientů v záchranáře je absolutní. Nicméně je dobré si uvědomit, že i v rámci přednemocniční neodkladné péče jsme ve většině případech zasahovali u chronicky nemocných pacientů, jejichž stav se zhoršil, a tam jsem si začala tohoto fenoménu všimnout, protože před pěti, deseti lety to vypadalo trochu jinak – před pěti, deseti lety, pokud někomu byly ordinovány některé léky, ať už praktickým nebo urgentním lékařem, tak se nikdo na nic neptal, nikdo o ničem nepochyboval, a když byla někomu doporučena operace, tak to nikdo nezpochyboval. Nicméně jsem si začala všimnout, právě v posledních letech mé praxe, že v kontextu hlavně covidových let se pacienti najednou začali ptát: „A proč mám brát tento lék? Podívejte se, paní obvodní doktorka mi napsala tyto všechny léky, opravdu je všechny musím brát? Musím? Opravdu, je nutná tato injekce, která je mi doporučena?“

Martina: Kverulanti.

Kristina Höschlová: „Nemá nežádoucí účinky? Já jsem si přečetl/přečetla, že tato injekce může mít nežádoucí účinky. Byla mi doporučena operace, musím na ni opravdu jít? Není nějaká jiná cesta?“ A já jsem si vlastně v tomto kontextu začala sama klást otázku, že my, jako lékaři, máme dvě možnosti, jak se k těm pacientům postavit: Buďto říct, že zkrátka věci jsou tak, jak říkáme, a tyto dotazy ignorovat. Nebo se nad tím zamyslet, a říct si: „Tak dobře. Tito lidé pochybují o tom, co jim nabízíme. Ale jak asi může být nástroj, o kterém někdo pochybuje, prospěšný pro zdraví?“

Martina: Ale – promiň, že tě přerušuji – myslím, že podle toho, jak jsi to teď vylíčila, jsi v určitém okamžiku začala pravděpodobně pochybovat i ty.

Kristina Höschlová: To si nemyslím, že by se můj názor nějak zásadně změnil, to rozhodně ne. Já jsem pořád přesvědčena, že napříč celou historií je to tak, že medicína funguje tak, že léčí tím, čemu oni sami věří. A to bezprostředně nezaznamená, že nějaký nástroj, který fungoval a platil před sto lety, a už neplatí a nefunguje teď, byl špatný. Jde to opravdu ruku v ruce. Jsem opravdu přesvědčena, že když se bavíme o farmakológiích, tak farmakologie zachránila milióny životů, a její peak byly 70., 80. léta, ale i tady věci, které prostě fungovaly a byly podávány v tom nejlepší předsvědčení, nemusí mít stejný benefit v dnešní době, kdy se i tento bohublý nástroj do jisté míry zneužil – zneužil se k byznysu – a ve chvíli, kdy o tom lidé začínají pochybovat, tak léčebný efekt je tím alterován.

Takže já jsem si v této souvislosti začala klást otázku, a říkala si: „Dobře, tak jak mohu těmto pacientům pomoci? Protože ve chvíli, kdy ztrácím jejich důvěru, tak ať přijdou s čímkoliv, tak je tím benefit naší pomoci oslaben.“ A v tu chvíli mi najednou napadlo: „Jakou volbu mají tito pacienti, kteří pochybují o postupech západní medicíny? Buďto se uchýlí k alternativním metodám. A tady je ovšem úskalí, že to je nepřeborný koš různých lidí, kteří nabízejí různé věci, a hrozně těžko se tam hledá nějaká garance, a pokud člověk na to není znalý, tak se často může stát i obětí podvodů, protože tam garance není zaručená.“ A pak jsem si řekla: „Vždyť i západní medicína může nabízet těmto lidem postupy, které jsou v souladu s jejich předsvědčením. A v tom právě vidím budoucnost západní medicíny: Přizpůsobit léčení západní medicíny novým hodnotám lidí, a předsvědčení současné společnosti.“

Lékařská tradice Západu vyrůstá od dávných dob, Hippokratés, Galén, z celostního pohledu na pacienty, na jejich fyziognomii, roční období, oblast, kde žijí

Martina: Nutno přiznat – a k tomu se za malou chvíli dostaneme – že tomuto ne splynutí, ale spíš kombinací těchto technik – se západní medicína zatím poměrně urputně brání. Ale abych našemu povídání dala konkrétní podobu, tak zmíním, že jsi zakladatelkou projektu Mehana, což je zkratka z latinských slov Medicina in Harmonia cum Natura, tedy „Lék v souladu s přírodou“. Mně to navíc ještě zní jakože „s přirozeností“. A tak si říkám, že to je pro lékařku poměrně odvážná cesta, vydat se někudy, kde to není na předpis.

Kristina Höschlová: To je hezké – to cos řekla, je hezké. Já velice bedlivě a fascinovaně sleduji proměny světa napříč různými doménami, a snažila jsem se tam najít společný jmenovatel. A podíváme-li se od architektury, přes gastronomii, stavitelství, zemědělství, až po medicínu, tak se pojdme podívat, jaké trendy jdou napříč všemi těmito obory. A já vnímám, že je to hlavně inklinace k soběstačnosti, nezávislosti, udržitelnosti, spolehnout se sám na sebe, a návrat k přírodě a k přirozenému. A tato tendence je zcela nasnadě. Protože si vezmeme, že v tak nestálé době tak nevyzpytatelných změn, ve

keré žijeme, pokud se budu stále opírat jen o vnější faktory, tak mě to bude permanentně přivádět do stavu úzkosti. A když se snažím v takové nestálé době s nevyzpytatelnou budoucností nějak zastabilizovat, tak o co se mohu opřít? O to, co mohu sám ovlivnit, to znamená vlastně sám o sebe, ale i o přírodu. Vezměme si, že příroda funguje od nepaměti, my jsme její součástí, a příroda podléhá nějakým řádům, kterým podléháme i my, a to nás může zastabilizovat. A proto není divu, že i naši pacienti začali klást otázky: „A co pro to mohu udělat já?“ Proč je tady tato inklinace k přirozeným metodám? Myslím, že to je jenom důsledek těchto tendencí, které vnímám i sama na sobě.

Martina: Tobě tyto otázky a odpovědi nepřišly samy od sebe. Někdo, kdo tě nezná, by si mohl myslet: „Tak ona seskakuje z vrtulníku, aby někomu na alpském svahu dala dlahu, a teď najednou cvičí jógu a říká, že to je nová cesta.“ Řekni mi, přes jaká vzdělání, přes jaké školy, přes jaké obory ses dostala až do tohoto stádia, řekněme, jednotné medicíny – když to řeknu česky?

Kristina Höschlová: To je hezký výraz: „jednotná.“ Paradoxně, kdyby nebylo mé praxe v Alpách, tak si myslím, že bych nebyla tam, kde jsem teď. Určitě k tomu vedla, a to proto, že to byla moje velmi zajímavá profesní perioda, kdy jsem rozhodovala, dávala závažná rozhodnutí, na kterých de facto záviselo i přežití lidí, a to s naprosto omezenými prostředky: Přístroje nefungovaly, protože byla zima, nemohla jsem pacienta pořádně vyšetřit, protože jsem ho nemohla na svahu na sněhu svléci, ale zároveň jsem musela rozhodnout o tom, nakolik mu jeho poranění ohrožuje život, abych rozhodla, kam má být bezprostředně transportován.

Dám příklad: Pokud měl dotyčný člověk třeba vnitřní krvácení, a já bych to i s těmito omezenými prostředky podcenila, a nechala bych ho odvést do nejbližší vesnice, a jeho stav by se pak zhoršil, tak než by se dostal do traumacentra, mohl by podlehnout. A to pro mě byla neuvěřitelně cenná škola, protože v tu chvíli musíte zjemnit spoustu smyslů, a opravdu děláte medicínu svými smysly. Tuto medicínu – kterou jsem později nazvala „medicína přes bundu“, nešlo praktikovat jinak než celostním pohledem, kdy opravdu koukáte na všechno: Odkud dotyčný člověk spadl, jaká byla kinetika pádu – odezíráte úplně všechno – jeho dechový vzorec, pohybový vzorec, barvu v obličeji, grimasy, i jeho vybavení, jak je toto vybavení rozlámané – a toto vše si rychle v podvědomí sčítáte do obrazce, který vám potom ovlivní vaše konečné rozhodnutí.

A tady začala moje cesta k tomu, co dělám. Já jsem byla od jaktěživa velice fascinována různými medicínskými přístupy, hodně jsem cestovala, a cestuji doteď. A vlastně ještě když jsem studovala, tak kamkoliv jsem jela, tak jsem se vždycky chtěla setkat s místním léčitелеm, lékařem, poznat, jak probíhá léčení lidí v dané zemi. A tímto, už vlastně od útlého mládí, jsem sdílela různé střípky různých nekonvenčních technik, které ne že bych je praktikovala, ne že bych všem rozuměla, ale jenom jsme si skládala obrázek. Prostě mi to pomáhalo si stále uvědomovat, že cest k léčení je spousta, a že já jich znám jenom zlomek.

A pak k tomu začaly přispívat i nějaké školy. Byla jsme hodně ovlivněna mým obdobím života ve Švýcarsku, ve Francii, kde už se z kraje roku 2000 hodně praktikovala bylinná medicína, práce s esenciálními oleji – mluvím o Švýcarsku. A jak jsem byla v tomto prostředí lidí, kteří doma měli lékárnu homeopatik a esenciálních olejů, tak se mi otvíral nejen úplně nový svět. A pak jsme absolvovala nějaké školy. V České republice jsem absolvovala různá učení v oblasti fyzioterapie a rehabilitace, muskuloskeletární medicínu, potom různé kurzy vertebroviscerálních vztahů, což je aspekt, který pracuje

s propojením zdraví vnitřních orgánů s pohybovým ústrojím. A ve Francii jsem absolvovala studia na Škole bylinné medicíny v Lyonu, a v Římě potom středomořskou medicínu, což je vlastně učení podle Hippokrata, Galéna. Holistický aspekt byl totiž velice dlouho vlastní i naší západní medicíně. Vezměte si, že naše tradice vyrůstá od dávných dob, a třeba Hippokratés, Galén, nahlíželi pacienty v souvislosti s jejich fyziognomií, s ročními obdobími, i s oblastí, kde žijí. A středomořská medicína, kterou jsem studovala v Itálii, toto vlastně učí. A pak jsem dále sbírala různé střípky – dostala jsem se do šaolinsko-sufijské školy v Maroku.

Podstatou učení, které se snažím předávat, je: Nejsme zde, abychom vás léčili, ale abychom pomohli odhalit váš samoléčebný potenciál, který máme v sobě a v přírodě.

Martina: Tam jsi byla poměrně nedávno. Co tě naučily šaolinské techniky a sufijská učení? Jak můžeš tyto, řekla bych, našemu kulturnímu okruhu vzdálené metody aplikovat třeba teď na pacienty, nebo klienty Mehana institutu?

Kristina Höschlová: Já to pořád, napříč lety – jak o tom hovoříme – dost střádám jako různé střípky, které se mi pořád skládají do jisté mozaiky. Nevnímám to tak, že bych se je naučila jako přelomovou techniku, všechny tím teď uzdravila, ani si nemyslím, že by to tak platilo, ale všechna tato učení mi velice pomáhají chápat souvislosti, a vytříbují si tak gros učení, které se snažím předávat. A toto gros je charakterizováno tímto rčením: Nejsme zde, abychom vás léčili, ale jsme zde, abychom vám pomohli odhalit váš samoléčebný potenciál. A to je asi gros toho, co se snažím předávat, a dávat rady, co dělat pro zdraví, protože jsem přesvědčena, že tento potenciál je nám už dostupný. Máme to v sobě, nebo právě v přírodě, která nás obklopuje. Ale není jednoduché se k tomu dostat, odhalit to, protože tento potenciál, a tato moudrost, je zaházena přehršlemi různých informací a zmateností. A proto vlastně celá práce mého institutu je založena na třech premisách, a jedna z nich je změnit vnímavost vůči sebeuzdravovacím schopnostem našeho těla a mysli.

A ptala ses, jak všechny tyto techniky přispívají. Já sama sleduji, jak moc se mi vlastně pořád vyvíjí definice toho, jak lidem tento přístup předávat. A to právě díky tomu, že propojuji moje zkušenosti třicetileté intenzivní praxe v urgentní medicíně s různými dalšími neinvazivními a nefarmakologickými technikami. A najednou vidíte, že nejen, že se to vůbec nekontraindikuje, ale jak se to nádherně doplňuje, a jak některých mechanismů – o kterých jsme byli dříve na medicíně učeni, že jich lze dosáhnout pouze invazivně a farmakologicky – mohu vlastně dosáhnout i neinvazivně, nefarmakologicky a prostředky, které už teď mám sama k dispozici.

Martina: Teď jsem pochopila, proč jsi na přednášce TEDx řekla, že jsi zjistila, že když se vydáš svým směrem, svou cestou, tak možná zachráníš více životů, než kdybys zůstala u urgentní medicíny. A jdeš si za tím. Říkáš, že vaším hlavním principem je pomoci najít člověku vnímavost ke svému vlastnímu sebeuzdravování. A to zní skvěle. Ale myslím, že v tomto případě je pro klienty od slov ke skutkům, a k aplikaci, velmi dlouhá cesta. Řekni mi, jak mají lidé znovuobjevit samoléčebnou schopnost svého těla, když žijeme v naprosto nepřirozeném prostředí? Jak najít vlastní přirozenost? Řeknu to úplně krátce: Nechodíme spát, když jsme unaveni, ale když nám to dovolí práce. A pokud možno si ještě dopřejeme nějakou televizi, počítač, nebo něco, takže modré světlo oddálí tvorbu melatoninu, takže usneme ještě komplikovaněji, a ráno vstáváme na budík, což je rána do hlavy, která nám naprosto rozhodí naše biologické hodiny. Jak v tomto prostředí znovu najít cestu k sobě?

Kristina Höschlová: Mě spíš fascinuje, jak jsme jako lidští tvorové neskutečně adaptabilní a flexibilní, takže i tento styl života nelze úplně ignorovat. Takže – ačkoliv musíme každé ráno vstávat a chodit do tmy do práce, což by se dalo považovat za nepřírozené – jsem přesvědčena, že i takhle můžeme být zdraví, protože jsme jakožto lidští tvorové neskutečně přizpůsobiví. Takže jsem každopádně zastánce jít s dobou, přijímat prostředí, které je nám dáno, ale myslím, že právě zvýšenou vnímavostí můžeme eliminovat spoustu věcí, které nám můžou škodit, ale hlavně můžeme zavčas podchytit nějaké trendy, které nám mohou uškodit.

Ráda dávám příklad toho, jak to je, hovoříme-li o sebeozdravných mechanismech v těle. Zkusme si představit příklad, kdy jsme hodně unavení, jdeme ven na túru, tam fouká vítr, je hodně zima, navíc je chřipkové období, a přijdeme domů, a teď už nás všechno pobolívá, trošku začíná bolest v krku, jsem hrozně unavená, a tak dále, a říkám si: „To je jasný, tak teď už asi zítra zalehnu, protože všichni okolo už jsou nemocní.“ A teď – asi se nám to ve většině stalo – si jdu lehnout, druhý den nemusím vstávat, a spím 12 hodin úžasným, výživným, silným spánkem, úžasně si odpočinu, a druhý den se probudím, a najednou se cítím silnější, je mi líp, a když ten den třeba ještě odpočívám, tak se najednou chřipka nekoná. Co se vlastně děje? Po takovém hlubokém, výživném spánku – takový spánek se vám asi jednou za čas podaří – pozorujeme, že se srovnají různé bolesti. Třeba se často stane, že se opraví zablokovaná záda, nebo po túře bolesti svalů, a tak dále. Takže se asi všichni shodneme na tom, že během hlubokého spánku dojde k nějaké sebeopravě, k nějaké nápravě. Někaké věci se porovnají a harmonizují. Proč se to děje během hlubokého spánku? Protože tam do toho konečně nekecáme.

Když do toho přestaneme kecat, a vypneme brebentivou vědomou mysl, což se děje ve spánku, tak mají prostor podvědomé mechanismy, které mnohé vyrovnají, opraví a vyléčí

Martina: Necháme pracovat vesmír.

Kristina Höschlová: Tyto mechanismy se udávají v podkorových strukturách mozku. Naše mysl je z 5, maximálně z 10 procent vědomá – to, jak tady vymýšlím, přemýšlím, analyzuji – ale 90 až 95 procent běží v podvědomí. A tam běží i tyto opravné mechanismy. A vlastně ve chvíli, kdy do toho přestanu kecat, a vypnu brebentivou vědomou mysl, což se děje ve spánku, tak mají prostor právě všechny podvědomé mechanismy, a hodně věcí zastabilizují. A teď si vezměme, co probíhá na podvědomé úrovni? Třeba to, jak dýchám – nad tím taky nemusím přemýšlet. To, jak jsem v prostoru – a nepřemýšlím nad tím, že jsem opřená o záda, nebo že stojím na jedné noze, a nepadnu. To všechno tělo vyrovnává. Vezměte si všechny ty svaly, které vyrovnávají balanc – ty neovládám, a vyrovnávají to samy na základě propriocepce.

A teď se dostáváme k tomu, že si řeknu: „Dobře, tak já chci toto podpořit. Schválně to chci podpořit, aby to dobře pracovalo. A můžu to podpořit tak, že si najednou posvítím do těchto podvědomých, automatických mechanismů. A mohu si tam posvítit tak, že tam přivedu mou pozornost.“ A to jsou ty momenty vysvětlení, proč jsou třeba dechové techniky léčebným nástrojem ve všech silných medicínských tradicích. Když jsem byla v Indonésii u místního lékaře, tak on říkal, že seanci s každým pacientem začíná tak, že hodinu dělají dechová cvičení. A právě dechové cvičení – mimo jiné, jeho efekt je úžasný, zlepší plicní kapacitu, a podporuje drenážní příchod k orgánům, a tak dál – má právě i tu funkci, že najednou ovládáme něco, co jinak děláme nevědomě. Stejně tak si vezměme všechna cvičení,

ať už je to jóga, anebo tchaj-čchi: To jsou cvičení, kdy si najednou uvědomuji moje postavení v prostoru, sladím mé pohyby s dechem, a pracuji s balancí, a najednou jako bych posvítila baterkou na spoustu mechanismů, které dělám jenom nevědomě. A to je přesně brána k tomu, jako bych otevřela dveře, a pustila světlo do místnosti podvědomí, kde probíhají sebeopravné mechanismy. A je to všechno úžasně propojené: Regulační mechanismy, imunitní, hormonální, neurovegetativní, s psychickým systémem, a pracují v úžasné koordinaci. A těmito metodami můžu podpořit jejich synchronizaci.

Martina: To mi připomíná třeba případ Clemense Kubyho, který tvrdí, že ho z fatálního zranění míchy uzdravily a dostaly dechové a duchovní techniky, které on nevědomky aplikoval. A to je, myslím, jeden zdokumentovaný případ toho, kdy člověk s přerušenu míchou chodí. Dobrá, máme tady dechové cvičení, pak tam máš ještě ve svých high-light-tech – když to řeknu hezky česky – důležitý triumvirát: Myšlenky. Emoce. Fyzické zdraví. Myslím, že všichni tušíme, že to jsou tři propojené stálice. Ale řekni mi, proč si myslíš, že se jim dosud západní medicína tak důrazně brání? Tedy myslím, že se brání uznání tohoto propojení. A pokud s ním pracuje, tak potom většinou s nic neříkajícím výrokem: „To máte ze stresu.“

Kristina Höschlová: Tak to už jsme se přece jen dostali o kousek dál – to ještě před dvaceti lety tady ani toto nebylo. Myslím, že to závisí jen od úrovně vědomí, a je to vývoj, a já tento vývoj – i v rámci západní medicíny – už je velice pozitivní, je na dobré cestě. Protože i během mé praxe v západní medicíně – už je to čtvrt století – vidím neskutečný posun tímto směrem celostního nahlížení. Já bych to nekritizovala. Je to prostě – nechci říct nevypěstost – ale prostě procházíme různými úrovněmi. V rámci západní medicíny jsme se neuvěřitelně vyšvihli vertikálním směrem v oblasti specializací technologií, a nástrojů invazivity i farmakologie, a tyto nástroje rozhodně nejsou špatné. Ale teď zase možná nastal čas se posunout dál. Je to jenom otázka času, posunout trošičku dál úroveň vědomí i v rámci západní medicíny. Já to opravdu vidím dobře, protože i mezi mými mnohými kolegy lékaři, kteří intenzivně praktikují konvenční západní medicínu, vidím posun tímto směrem, a že už je brán v potaz aspekt propojení mysli a těla.

Komplementární medicína jsou neinvazivní a nefarmakologické techniky, které konvenční medicína běžně neužívá. Jejich benefit je ověřen studii, a často vychází z jiných medicínských tradic.

Martina: To mi vlastně odpovídáš na otázku, kterou jsem si sumírovala v hlavě, protože když mluvíš o tom, že to je nový směr západní medicíny, tak o tom mluvíš jako o hotové věci, a já jsem se chtěla zeptat, jestli to západní medicína už ví? Nebo jestli to víš jenom ty, a nějaká skupina lékařů, kteří se rozhodli propojovat všechny možné metody, které mohou pacientovi ulevit? Ale když jsi mluvila o tom, že to vidíš, že to už mnohde funguje, tak funguje to opravdu i u nás? Protože vím, že v Británii existuje homeopatická klinika, a na mnohých medicínách v západním světě jsou katedry různých technik, kterým my tady ještě říkáme „alternativní“, nebo „šarlatánské“, ale já tady spíš pořád ještě vidím neochotu mnohých lékařů, zejména v nemocnicích, a podobně, uznat, že by mohly existovat i ještě nějaké doplňkové, neinvazivní léčebné metody. Je to u nás v tomto směru, řekněme, tužší, než jinde?

Kristina Höschlová: Samozřejmě nevím konkrétně, jak je to v každé jiné zemi. Třeba ve Spojených státech je už v rámci Institutu národního zdraví větev komplementární medicíny, a ve Francii na univerzitě v Montpellier je katedra komplementární medicíny, takže v jiných zemích je toto už lépe definované.

A tady bych ještě jenom upozornila – protože se lidé často ptají, co to je komplementární medicína – že to je definováno těmito institucemi, a jsou to neinvazivní a nefarmakologické techniky, které nejsou běžně užívány konvenční medicínou, a jejichž benefit pro zdraví je ověřen studiemi, a často vychází z jiných medicínských tradic. Tohoto času – pokud se bavíme o studiích, se kterými se tady hodně pracuje – tak jich je kolem třech miliónů, které zkoumají účinky těchto neinvazivních a nefarmakologických metod. Takže metody, které nabízí komplementární medicína, už mají velice pevný základ právě i ve studiích. Takže je dobré si to uvědomit, a každý si to může dohledat. Já se s tím také snažím trochu pracovat, takže třeba i na našich stránkách máme oddělení „applied techniques“, kde se snažím poskytovat databáze studií, kde si lidé můžou dohledávat, a dočíst se o tom.

Zároveň vidím, jak jsem tady zmínila, že to je na velice dobré cestě, že ve chvíli, kdy stoupá poptávka ze strany pacientů, tak ať se tomu chceme bránit, jak chceme, tak dřív, nebo později nás poptávka pacientů stejně přiměje tomu vyjít vstříc, a západní medicínu o tyto komplementární přístupy obohatit. Takže, co se týče České republiky, myslím, že je to na velice dobré cestě. Například během pár měsíců začínám navazovat spolupráci s dalšími českými lékaři, kteří se nám ozývají, a vesměs to, co mají společného, je, že dlouho praktikovali západní medicínu, a skrze svou praxi a zkušenost dospěli k potřebě obohacení západní medicíny o tyto komplementární techniky.

Jediná věc, která mě mrzí – a jak říkám, vidím to pozitivně – a kterou bych zmínila, že je škoda, je to, že to jsou studenti. Protože vezměte si, že pokud mluvím o tomto pozitivním trendu ve zdravotnické společnosti – nemluvím jenom o lékařích, protože tento trend vnímám i mezi jinými zdravotníky, je tady mnoho zdravotníků, kteří během své praxe dospějí k tomuto jednotnému pohledu, a k trendu návratu k přirozenému v rámci medicíny – tak bohužel u mladých studentů toto absolutně není součástí učení. Pokud vím, tak je tam nevýhoda, že mladí lidé nasávají – z mého pohledu s malým množstvím kritického myšlení – autoritami sdělované informace, a nemají možnost si to osahat praxí, a pak je cesta, aby dospěli k tomuto přístupu, dlouhá. Většinou to vnímám tak, že je to až po dvaceti letech praxe, kdy k tomu lékaři dospějí. A já jsem toho příkladem, také jsem během studií pochopitelně věřila všemu, co mi říkali učitelé, kteří tomu taky sami věřili. Ale až pak, když vám projdou pod rukama tisíce pacientů, a poznáte třeba i skrze cesty jiná učení a jiné přístupy, tak hodně věcí zpochybníte.

Všechny příspěvky s Kristina Höschlová

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

Další příspěvky autora

Kupředu do minulosti

Kristina Höschlová

Máme v sobě zakódovanou tendenci usurpovat, manipulovat, ovládat, jako za fašismu, komunismu, inkvizice

22.3.202232 min

Díl 1/3

Text Přehrát

29.3.202231 min

Díl 2/3

Text Přehrát

5.4.202240 min

Díl 3/3

Text Přehrát